

Увод

Поново је у нашој јавности било актуелно питање „параде поноса“ и реактивиран проблем „сексуалних мањина“. Насупрот прошлгодишњој паради, овогодишња није одржана из безбедоносних разлога [1]. О правој природи те параде, као и суштини њеног проблема је већ писао госп. Ђорђе Вукадиновић.

[2]

Његов текст је, са друге стране наишао на одређене критике.

[3]

Те критике су ме, на изванредан начин, упутиле ка суштини проблема, који сплетом околности измиче. Наиме, већина разматрања су се тицала односа геј активизма и околности у којима се налази Србија и наше друштво. У том расправама су коришћени разни аргументи и контрааргументи.

Извесни аргументи које је госп. Дикић користио у одговору госп. Вукадиновићу ће бити споменути у овом тексту, али не у облику одговора на његове приговоре тексту госп. Вукадиновића (у ту расправу не желим да се мешам), већ у оквиру теме која произлази из онога што се спомиње у обе расправе. Овде се пре свега ради о суштини самог геј (ЛГБТ) активизма и аргументима које он наводи себи у прилог. Главни проблем је, што геј активизам ситематски брка појмове и противречи самом себи, у својој борби за „еманципацију“. Геј активисти и њихови симпатизери показују непознавање саме суштине друштва, људских права, бркају разлике између приватног и јавног и својим активизмом подривају саму демократију, као и права на које се позивају. Такође, он служи као параван за ствари које излазе из оквира сексуалних слобода. Сам текст се неће бавити расправама о унутрашњој природи саме хомосексуалности, јер за то нема потребе. Он ће покушати да укаже на логичке противречности и последице геј активизма. О чему је овде реч?

Јавно и приватно

Једна од битних и суштинских особина савременог друштва, као и либералног поретка, на који се и сами геј активисти позивају, је лична слобода и немешање државе у приватни живот појединца. Исто тако, важи и немешање приватног живота појединца у функционисање државе. Такође, постоје разлике у доменима. Тако постоји домен приватног живота, као што постоји домен јавног живота. Приватни живот се тиче појединца, јавни функционисања целе заједнице. Исто тако постоји домен личних слобода и права, као и друштвених слобода и права. У ова прва би могли да наведемо права на љубав, слободу избора сексуалних партнера и сл. У ова друга спадају право на рад, социјалну заштиту, право гласа и сл.

Једна од битних и суштинских особина савременог друштва, као и либералног поретка, на који се и сами геј активисти позивају, је лична слобода и немешање државе у приватни живот појединца.

Проблем геј активиста је што ова прва изједначавају са овим другим, и претварају домен приватног у домен јавног, истовремено не дозвољавајући било какву јавну критику тог јавног деловања, проглашавајући га нападом на приватно опредељење (хомофобија, напад на сексуалне слободе, напад на љубав). Слобода избора партнера и права на љубав спадају у домен приватности и личних слобода. Претварањем своје сексуалности и љубавних склоности у друштвено-политички покрет, то престаје да буде приватна и лична ствар и постаје јавна ствар.

Бити хомосексуалац је сексуална склоност. Сексуалне склоности су личне ствари појединца, а њихово практиковање спада у домен личних слобода. У те слободе и права, свакако спада и право на љубав. Приватни и љубавни живот човека је ствар, која не треба да се тиче јавности, нити сама јавност сме да оспорава то лично право појединцу. Све док појединац те ствари држи у домену приватности, јавност нема разлога да оцењује његове склоности, а свако кршење тог правила је кршење закона као и основне пристојности. У личне слободе спада практиковање личних склоности, које врло често могу бити противречне са стандардима пристојности и укуса друштвене већине.

Тако неко може, нпр. да се шета го по свом стану, да хода четвороношке или да лаје, уколико му то чини задовољство и ћеф (што је његова лична слобода), али уколико то исто ради у јавном простору, не треба да се чуди ако то изазове реакције публике, чак и насилне. Својим изношењем из приватности облика понашања које јавност сматра за

скарадно и бизарно, он је своју приватност учинио објектом јавне процене, критике па и поруге. Иако таквим понашањем, он директно не угрожава ниједног појединца у друштву, он директно напада појам јавне пристојности, радећи противно правилима друштвених конвенција и стандарда, које су неопходни ради функционисања самог друштва. Пошто је своје приватно понашање, које није у складу са друштвеним нормама и већинским укусом изнео у јавност, да ли онда он има право да се брани од реакција друштва, тиме што друштво оптужује да му ускраћује личне слободе? Наравно да не. Претварајући своје личне слободе у јавну ствар, он нема право да ускраћује право саме јавности да га осуђује, кријући се иза појма личних права, које је управо злоупотребио за јавну друштвену промоцију свог приватног понашања.

Потпуно исто важи и за геј покрет. Сваку критику јавности, према јавној промоцији свог сексуалног опредељења, они проглашавају за „напад на љубав“. Тако и у нашем случају, кад су организатори овогодишње отказане „параде поноса“, упркос полицијској забрани јавних окупљања, направили краткотрајни скуп у центру Београда и скандирали: „Љубав је људско право“. [\[4\]](#) Оно што су они скандирали нико не спори, а љубав заиста спада у *лична права и слободе*

. Право на љубав је лично, а не друштвено право. Дакле, претварањем своје приватности у друштвено-политички покрет, немају права да се крију иза појма личних права, када тај активизам неко критикује или жели да га спречи. Због тога што личне слободе нису исто што и друштвене слободе, они изводе наопаки закључак да друштво стога дискриминише њихов слободан избор.

Понашање које противречи систему вредности једног друштва, ствара реакцију од самог друштва, које врло често зна да буде, нажалост, насилно.

Наиме, када неко од приватне ствари прави јавни покрет, јасно је да не жели само да се задржи на личним слободама (које већ има), већ да те личне слободе и избори добију јавно признање и подршку, без обзира на то колико су у противречности са системом вредности самог друштва. Такав активизам нема за циљ прилагођавање приватног избора јавном систему вредности, кроз разне степене дискреције, већ очекује прилагођавање јавног система вредности приватном избору тих активиста, кроз захтев за дискрецијом друштва према њима. На неки начин имамо потпуну иверзију система вредности и правила опхођења. Истовремено, такав покрет унапред не жели да трпи било какве критике јавности, покушавајући да изазове осећај кривице у јавности непрестаним позивањем на лична права (које нико не доводи у питање).

Оно што је овде суштинско је позивање на ствари које сви подржавају (као право на

Разматрања о геј покрету

Пише: Петар Анђелковић
петак, 14 октобар 2011 17:22

љубав, личне слободе), да би се кроз њих протуриле ствари које са овим немају везе и које подривају саме основе друштвеног поретка. На сваки отпор друштва настојањима за измену основа самог тог друштва, геј организације то друштво оптужују за подривање ствари са којима се оно слаже (лична права и слободе), али које немају везе са оним што геј организације заиста раде. Тиме се врши веома лукав спин. На основу тог спина, у коме геј-активистичка страна себе ставља на пиједестал вечите жртве и моралног савршенства, она може да поставља бесконачну листу захтева и ултиматума, при чему нико не сме да им се одупире или протестује, да им не би налепили етикету „хомофоба“, „фашисте“ или „противника људских права“.

Као што смо рекли, бити „ЛГБТ“ или хомосексуалац је сексуална склоност, која спада у домен личног живота и личног избора. Са друге стране, бити геј активиста, који има листу револуционарних захтева према држави, јесте ствар јавног и политичког живота. Било каква критика или чак напад (ма колико био за осуду) на њих, не спада у хомофобију, јер се ради о нападу на друштвено-политичке покрете, које имају јасну намеру превредновања система вредности; не на хомосексуалце као сексуалну склоност. Иако су им сва лична и друштвена права обезбеђена законом, геј активисти настављају са захтевима држави и друштву. Јавне манифестације личног опредељења се, јасно врше не ради пропагирања већ постојећих слобода, већ ради утицаја на само друштво. Пошто смо видели како геј активисти систематски бркају и злоупотребљавају домене јавног и приватног, можемо видети како бркају и злоупотребљавају друге појмове.

Брак, породица и друштво

На запажања о разлици између приватног и јавног, као и законима, може се упутити приговор, који на први поглед делује оправдано, поводом брака и брачне заједнице. Наиме, уколико је љубав лично право, које нема везе са друштвом и државом, како онда држава управо законски регулише хетеросексуалне везе у друштву кроз институцију брака, коју признаје правно? Јасно је да су гејеви стога законски дикриминисани у односу на хетеросексуалце, и да су правно сведени на грађане другог реда, упркос законима који забрањују дискриминацију. Ако држава може да озваничи и призна хетеросексуалну љубав и везу, што не би и хомосексуалну? Борба за геј бракове и њихово друштвено признање, је једна од битних особина геј покрета. [\[5\]](#)

Иако се аргументи, наведени горе, чине убедљивим, они су потпуно погрешни. Посао државе, при признавању брачне заједнице није регулисање љубавних веза, јер се бракови склапају како због љубави, страха од усамљености, тако и због разних

интереса. Да ли је брак из љубави или из интереса, није на држави или друштву да процењују. Држава и друштво су сложени склопови, који се састоје од делова. Унутар друштва, имамо веома широк спектар особа, које су различитих склоности, интересовања и статуса. Те разне особе, *жене и мушкарци*, са свим својим личним ставовима и склоностима чине друштво.

Пошто су сложени системи, друштво и држава морају да имају своје основне делове од којих се састоје. Тај основни део представља само друштво у малом. Он мора представљати на пропорционални начин његове основне делове. Друштво, као целина, обухвата оба пола људскости - мушко и женско (без обзира на њихово лично опредељење). Само мушкарци и жене заједно чине друштво, не свако за себе, јер друштво нису само жене или само мушкарци. Основни део мора да репродукује целину тог друштва, а тај основни део друштва се зове породица. Венчање је друштвена процедура, у којој само људско друштво репродукује целину себе у малом, спајајући два аспекта људскости (мушко и женско), дајући им за право. Наравно, појединац сам за себе не може бити основна „ћелија“ друштва, јер друштво подразумева однос међу појединцима, не појединца самог по себи. Дакле, кроз брак се ствара основна ћелија друштва, која у малом представља само то друштво.

Наравно, у неким културама, обичајни морал дозвољава брак са више партнера, где се врши иста репродукција друштва, али на непропорционални начин. Већ самим омогућавањем брака, невезано од могућег потомства, друштво себе репродукује на основном нивоу, тиме се обнављајући и омогућавајући стварање породице. Истополна веза представља само један део заједнице у малом (само мушкарце или само жене), не целину, па стога ни не може бити брак, из разлога горе наведених. Иако неки геј активисти оспоравају право неке да уопште одређује шта је брак [\[6\]](#) или породица, тиме они себе доводе у чудну позицију. Ако нико нема права да одређује шта је брак, како онда уопште знамо шта је брак? А ако не знамо шта је брак, зашто онда геј активисти инсистирају на нечему чије значење не знају? Ако нико нема права да одређује шта је брак, одакле онда њима право да захтевају „геј брак“? Ако већ узимамо за слободу да тврдимо да је брак заједница две особе, без обзира на пол, зашто онда не бисмо могли тврдити да је она заједница више особа, или десетина особа? Да ли се онда по тој дефиницији двоје пословних партнера налазе у браку, јер су везани друштвеним уговором? Свако конкретно значење појма брака и породице се расплињава и губи.

Свака редифиниција појма брака и породице, као темеља друштва, са собом повлачи редифиницију самог друштва. Активизам у том правцу је озбиљан напад на основе друштва и његовог смисла. Проблем је што геј активисти тај озбиљан напад приказују као нешто бенигно и као њихово саморазумљиво „право“, истовремено протествујући када само друштво крене да се брани од тих напада, поново се позивајући на „право на

Разматрана о геј покрету

Пише: Петар Анђелковић
петак, 14 октобар 2011 17:22

љубав“. Прво траже редифиницију општеприхваћеног и важећег појма, а онда желе да наметну своју дефиницију, истовремено се позивајући на права мањина. То је исто као кад бих ја тражио да се јабука прогласи за ананас, истовремено тражећи од других да прихвате моје ново схватање јабуке. Уколико би остатак друштва то одбацио, ја бих онда протествовао што сам на маргини, а баш стога што сам на маргини ја сам дискриминисан, па стога моје становиште мора бити прихваћено, као моје „људско право“, да се не би осећао дискриминисано.

Пежоративне етикете попут „патријархалног морала“ и „конзервативних вредности“, указују да геј активисти желе да мењају комплетан систем вредности већинског друштва, наметајући свој као једини исправан, проглашавајући то за своје право.

Наравно, иако „геј брак и породица“ на основу онога што је написано, делује као противречност, шта је са децом? Већина породица је у стању да рађа сопствену децу, кроз процес биолошке репродукције. У неким случајевима неке породице не могу да имају децу, па их усвајају. Неке друге, поред своје биолошке деце, усвајају децу која немају своје родитеље. Са друге стране, нека деца бивају остављена од својих родитеља, или сплетом околности остају сирочад. Таквој деци је неопходна подршка, љубав и развој унутар породице. Пошто све то могу да им такође пруже и геј парови, што онда они не би и они стекли право на усвајање деце?

Проблем у томе је што се дете усвојено од стране такве заједнице, аутоматски ставља у хендикепиран положај у односу на другу децу. Наиме, такво дете добија два оца или две мајке, али никако оца и мајку истовремено. Тиме је дете осуђено аутоматски на живот без мајке или оца. Живљењем у полно аутистичној заједници, детету је ускраћена мајчинска и очинска љубав - мајчинство и очинство, као и искуство одрастања уз родитеље оба пола, од којих се састоји људски род и друштво. Такво дете је подједнако ускраћено за бригу оца или мајке, као и дете из разбијених породица. Никакво дуплирање очеве или мајки у геј вези, не може заменити недостатак мајке или оца. Права детета у сваком случају морају бити на првом месту, а у случају геј усвајања та права се крше. Дете мора да има право да живи у заједници, чија целовитост одражава целовитост самог друштва чији је део. Дакле, усвајање деце од стране геј парова је недопустиво како са социјалног становишта, тако и због права самог детета.

Систем вредности и норме

На интернет страници отказане београдске „параде поноса“ [7] стоји банер, на којем се смењују поруке: „Стрејт. НОРМАЛНО“, „Лезбејка. НОРМАЛНО“, „Геј. Нормално“, „Бисексуално. Нормално“, „Трансродно. НОРМАЛНО“ ...итд. Пошто су набројали читаво брдо сексуалних оријентација као „нормалне“, поставља се питање: шта је онда *ненормално*

? А ако укинемо појам ненормалног, јер вређа осећања маргиналних група, са којим правом можемо да тврдимо да је уопште нешто *нормално*
?

Нормалност, као што проистиче из њеног значења, јесте нешто што је норма. Стандарди су засновани на нормама, у шта спадају и друштвене норме из којих следе друштвени стандарди. Тако су за људски организам здравље и физичка целовитост норме. Болести и разни хендикепи нису норме. Особа која се роди или остане без једног, или више удова нпр, нема нормалан телесни склоп; тј. има хендикеп. Њено телесно стање хендикепа је ненормално, из чега не следи да је она, као особа ненормална (у пежоративном смислу). Норма је нешто што важи у већини случајева. Хомосексуалност, за разлику од горенаведених физичких одступања од нормале, није *стање*, већ *облик понашања*. Понашање са собом повлачи етичке последице унутар друштва, нарочито када то понашање претендује ка јавној демонстрацији. Тако нудизам, иако није облик сексуалности, јесте склоност и облик понашања, који се толерише као приватна ствар. Манифестација нудизма на јавним просторима има етичку последицу јавног згражавања, јер крши етичке норме пристојности.

Маргинални облици понашања су мањински (у овом случају сексуални), њихове склоности нису норме и стога су ненормалне, ма колико се њихов его вређао на ту констатацију. То наравно, не значи да је геј особа, као личност, ненормална само зато што је геј. Упркос томе, практиковање нестандартних и ненормалних склоности је лично право и слобода, коју нико нема право да оспорава (уколико се одвија добровољно између пунолетних лица). Поред норми, такође имамо друштвене конвенције, које произилазе из система вредности, појмова увиђавности, као и обичајног морала. Тако се очекује од појединаца да физиолошке потребе обављају у одређеним просторијама, не на улицама или трговима. Такође, очекује се да људи на јавним местима буду обучени, не голи; као и да полне односе држе као део интима.

Систем вредности одређује разлику између пожељног и непожељног, између добра и зла. Геј активисти нападају систем вредности и обичајни морал самог друштва као неморалан. Другим речима, они оспоравају оквир унутар којег се одређује шта је добро или лоше, пожељно или непожељно; као лош и непожељан. Пежоративне етикете попут „патријархалног морала“ и „конзервативних вредности“, указују да геј активисти желе да

мењају комплетан систем вредности већинског друштва, наметајући свој као једини исправан, проглашавајући то за своје право. Сматрајући традиционалан морал неморалним, они самим тим пресуђују њему путем сопственог схватања морала, истовремено одричући право традиционалном моралу на постојање.

Оно што је смешно овде је чињеница да уколико неко има традиционалан систем вредности, тај неко нема ниједан разлог да прихвати онај систем вредности, на који се позивају геј активисти. Наиме, уколико геј активисти себи узимају за право да оспоравају традиционални морал, исто тако следбеници традиционалног морала могу да дају себи за право да оспоравају систем вредности геј активиста. Сваки дијалог или компромис око моралних питања и схватања права је овде немогућ, јер дијалози око вредности морају да се воде унутар неког система вредности. Проблем је што се овде оспоравају сами системи вредности, као оквири унутар којих се суди.

Права мањина и право већине

У понашању геј активиста се могу приметити чудне противречности. Са једне стране траже прихватање друштва у коме се налазе, као и равноправност у њему. Са друге стране, чине све да би се од тог друштва разликовали, док у свакој прилици стављају на знање већини да су другачији и посебнији од остатка друштва. Траже поштовање друштва, које истовремено патологизују као „хомофобно“ и „нетолерантно“, а све то сматрају потпуно саморазумљивим са своје стране. Због саме чињенице да су у мањини, они сматрају да већина по дефиницији мора да испуњава све њихове захтеве, који укључују демонтажу комплетног обичајног морала и измене природе самог друштва. Још треба скренути пажњу да су геј активисти само мањински огранак маргиналне групе (ЛГБТ популације). Са којим правом они уопште траже било шта и одакле њима право да, као мањина мањине, одређују апсолутној већини (већинском демосу) систем вредности, у правилима демократске игре?

Када то, у демократији, опција која има најмање гласова, има право да захтева нешто опцији која има највише гласова? Са којим правом маргиналне групе протестују што их третирају као друштвену маргину? Зар није сасвим разумљиво да маргинална друштвена група буде третирана као маргинална, или је можда нормалније да захтеви маргиналних група буду једнаки или битнији, од захтева огромне већине? Утицај неке групе на друштво треба да је пропорционалан њеном заступљеношћу у друштву. Када маргина друштвене маргине себи узима за право да преуређује друштво по својој замисли и да га уцењује са захтевима, тиме оповргава начело легитимитета унутар друштва, директно доказујући да пати од елитизма и да је противна демократији, тј. тежи да постане

олигархија. Такво озбиљно угрожавање друштвеног система излази далеко из оквира личних и сексуалних слобода.

Пошто ЛГБТ сексуалност није криминализована, нити је забрањена законом, бесмислено је говорити о друштвеној дискриминацији ЛГБТ особа, или хомофобији. Прогон и дискриминација појединца, само зато што је друштво открило да он приватно има геј склоности јесте хомофобија, као и одсуство основне пристојности. Те ствари су покривене кривичним закоником. Исто то важи и за нудисту, али би се то вероватно звало „нудофобија“. ЛГБТ људи су чак мање дискриминисани од инцестуозних или полигамиста. За разлику од геј веза, инцест и полигамија, ма колико били на добровољној бази и између одраслих особа, се воде као преступи. Одбојност јавности према овим појавама се не разликује од одбојности према геј вези, са тим што се геј веза толерише уколико је дискретна, док се инцест не толерише чак и ако је дискретан (и добровољан). Уколико причамо о „слободи љубави“, онда се и овде се ради о „љубави“. Шта ћемо са њиховим правима и слободама? Шта гејеве чини посебнијим у односу на инцестуозне или полигамисте? Дискриминација, чак и кад постоји на личном нивоу, не разликује се од дискриминације које трпе појединци из „стрејт“ друштва на разним основама. Сиромашни, хендикепирани, ружни и стари људи трпе много већу и трајнију дискриминацију у друштву, него неко само зато што је ЛГБТ.

Господин Дикић каже: *„Реалност је упорна, њој се може само прилагођавати и до неке мери покушати променити. Ако пређемо ту невидљиву греницу умерености реалност почиње да мења нас.“* [8] Ако је тако, зашто онда Дикић и сами геј активисти не прихвате реалност, да људи не прихватају геј параду и јавну промоцију геј активизма? Ту долазимо до суштине. Однос већине према мањини такође зависи од односа мањине према већини. Дикић је лепо споменуо Албанце, и њихов конфликт са Србима, као пример „нетолеранције“ српског друштва. Зар Дикић заборавља да Албанци нису једина мањина у Србији. Шта је са Словацима нпр? Зашто са њима није никад било конфликта?

Геј активисти траже прихватање и толеранцију друштва према себи, али сами немају намеру да буду толерантни и уважавају систем вредности већине, већ напротив, раде да га замене својим. Они очекују да се већина прилагоди њиховим жељама, уместо да се они, као мањина, прилагоде жељама већине. Очекују да држава и друштво априори испуњава сваки њихов захтев, јер су мањина. Траже права као посебна категорија становништва, истовремено тврдећи да су исти као остало становништво. После се чуде што људи, на такво политичко злостављање реагују насилно. Они се буне када их верске организације критикују и осуђују, оштро протестујући, а истовремено на геј парадама редовно исмејавају и јавно се изругују тим истим верским организацијама [9] [10].

Права природа мањине се може тестирати тамо где има великог утицаја. Тако је албанска мањина била у прилици да демонстрира своју „толерантност“ и „отвореност“ над неалбанцима, на територији где су они доминирају. Узмимо пример Калифорније, која се води као једна од најлибералнијих држава САД. Тамо је на слободним изборима било понуђено грађанима Калифорније да гласају да ли да се геј бракови забране или не [11]. Ти исти грађани су већински гласали за забрану геј бракова [12] [13], на шта су геј активисти и лобији бурно реаговали

[14]

, вршећи притисак на надлежне институције (слично оном што се покушава код нас) да пониште ту одлуку. Против геј бракова су биле чак и студентске организације

[15]

, док је на избору за мисицу САД, настала медијска хајка против мис Калифорније; када је на питање геј судије да ли верује у геј брак, одговорила да мисли да брак треба да буде између мушкарца и жене.

[16]

Наравно, није изабрана, а сама хајка нешто говори о поштовању слободе мишљења. На крају је савезни судија поништио забрану геј бракова у Калифорнији

[17]

, чиме је и поништена одлука већине грађана.

Тако имамо случај да органи државе спроводе нелегитимне одлуке, противне демократским правилима игре, у име маргиналних интересних група. Дакле, агресивне интересне групе у име „права“ и „демократије“, вршећи притисак на државу, поништавају изборну вољу и права већине, изражену на демократским изборима. Самим тим се подрива једна од суштинских особина, како либералне, тако и правне државе – легитимитет. Треба, на основу овог искуства, такође знати да легализација геј бракова у Европи није настала уз консултовање грађана и бирачког тела, него су владе (углавном социјалистичке) те акте једноставно усвојиле, заобилазећи сам народ. На случају Калифорније видимо шта се дешава, уколико народ (демос) ипак гласа, противно већ унапред наметнутом решењу.

У сличном стилу госп. Дикић каже: „Друго, тиме се показује да држава има суверено право на монопол силе“ [18]. Да ли госп. Дикић мисли исто и поводом 5. октобра 2000. год? Упорно апеловање на државне органе, као и патологизовање народа и друштва, говори да се овде ради о елитистичкој, антилибералној и недемократској идеологији, која позира под маском толеранције и људских права.

Закључак

У тексту сам се углавном бавио геј активистима, не ЛГБТ припадницима, као таквима. То је због тога што геј активизам има везе са геј правима, колико Марксизам има везе са правима радничке класе. Права геј популације се само користе као изговор и инструмент недемократског спровођења социјалне револуције и експеримента. Овде се ради о јакој потреби за заменом друштвених норми, као и разарањем старих. Аналогија са марксизмом је можда најбоља, јер се овде ради о револуционарном покрету, левичарског порекла. Главни непријатељ тог покрета је друштвена диференцијација, која је неопходна ради функционисања друштва, а коју они сматрају за непријатеља „једнакости“. На делу је стара потреба „рушења старог, ради грађења новог и бољег света“, иако је тежња више ка рушењу старог, него стварању новог.

Ако се сетимо натписа „смрт држави“ [\[19\]](#) са прошлогодишње београдске геј параде, чињенице да су већину учесника те параде чинили анархисти и левичарски настројени појединци, да је геј покрет органски повезан са радикалном левицом

[\[20\]](#)

, да су легализацију геј бракова у Европи увеле левичарске владајуће партије неких земаља, као и чињенице да је политички геј покрет настао као револуционарни левичарски покрет

[\[21\]](#)

; онда нас то упућује ка суштини геј активизма.

У једном од својих предходних текстова [\[22\]](#) сам се дотакао феномена сада доминирајуће тзв. „нове левице“, која проистиче из марксистичког наслеђа, али чији развој представља удаљавање од „изворног“ Марксизма и револуционарне теорије. Иако у себи и даље садржи идеју класне борбе, револуције и бескласног друштва, њу пре свега обележава замена циљне популације за чија се „права“ боре и стратегије те борбе. Некад је то био пролетеријат. Главни проблем је настао када се левица коначно суочила са чињеницом да пролетаријат уопште не дели исти систем вредности као револуционарна левица, да је традиционалистички и патриотски настројен и да је чак непријатељски усмерен према покушајима левичара да га воде. То је рано приметио Антонио Грамши [\[23\]](#), италијански

марксистички револуционар, које је увео појам „културне хегемоније“

[\[24\]](#)

. Тај појам означава одређен систем вредности и културних норми, које држе друштво у одређеном стању и онемогућавају спровођење комунистичке револуције.

Он је сматрао да је пролетеријат интернализовао систем вредности владајућих слојева, па је зато ментално неспособан за револуцију. Стога је прави задатак револуционара поступно преузимање медија, културних институција и осталих средстава за културну пропаганду, ради стварања револуционарне духовне атмосфере у друштву. Те тезе је преузела и разрађивала тзв. „Франкфуртска школа“ марксизма, која је још и у појму традиционалне породице видела извор репресије и ауторитарне психе, као и „фројдо-марксисти“, који су заступали појам „сексуалне револуције“, ради рушења сексуалних норми.

После изгона из Европе, ове школе мишљења су нашле уточиште у САД, где су као идеологија која апелује на интелектуалну елиту врло брзо нашли армију следбеника. Елитистички, радикални и интелектуални апел је врло брзо нашао на одушевљено прихватање код младе генерације, посебно студената током 60-их година 20. века, који ће убрзо постати владајућа класа (културна и политичка) садашњег света. Идеје Франкфуртске школе и фројдомарксиста ће постати обележје читаве једне генерације људи на Западу, чији ће левичарски идеолошки апел, као и радикално дистанцирање од марксизма на Истоку, постати оно што се данас пропагира као „западне вредности“.

Покушај радикалних студената и левице да изведу друштвену револуцију 60-их је довео те покрете у коначно суочавање са правом природом пролетаријата и револуције. Наиме, показало се не само да пролетеријат не дели идеје левице и револуције, већ да је сама радничка класа главни бранитељ и носилац традиционалних вредности, против којих се радикална левица борила. Управо су радници били главни извор отпора радикализованим студентима и интелектуалцима, током покрета 60-их. Та левица се такође коначно суочила са чињеницом да је све идеолошке покрете и револуције управо покретао радикалан буржујски слој, не пролетеријат. Идеолошка револуционарност је сад схваћена не више као пролетерска, већ као урбана и буржујска ствар, што је у суштини увек и била.

Главни проблем је настао када се левица коначно суочила са чињеницом да пролетаријат уопште не дели исти систем вредности као револуционарна левица, да је традиционалистички и патриотски настројен и да је чак непријатељски усмерен према покушајима левичара да га воде.

Разочарање у револуционарни потенцијал пролетаријата је усмерило радикалну левицу ка другим групама, чија права би користили као изговор за друштвени преврат. Тежња се пребацила са политичког преврата на духовни. Теза о класном рату је сад постала

теза о културном рату, у рату око вредности. Када су схватили да их основни слојеви друштва не подржавају, окренули су се маргиналним слојевима. Пошто је пролетеријат везан за традицију, породицу и обичаје, левица је тражила слојеве које по свом положају то нису. И нашли су их у ЛГБТ људима, чији је потенцијал по својој природи друштвено револуционаран. Стога се тежиште борбе левице пребацило са права радника и основних слојева, на права сексуалних мањина и њихове радикализације. Тако су гејеви постали „нови пролетеријат“. Са популизма се прешло на елитизам, док је схватање да пролетеријат није савезник, већ њихов духовни противник, ту култур-револуционарну „урбану“ левицу повезало са силама либерал капитализма. У том „браку“ је левица постала идеолошко лице либералног капитализма, а сам капитализам песница те левице.

Тако смо добили химеру попут „нове левице“. Иако се, формално, она још увек званично позива и на раднике, јасно је да их она потпуно презире, и ради на њиховом претварању у лумпен-пролетеријат. Пошто су постали доминантни на Западу, кренули су са стварањем „бескласног друштва“ путем релативизовања свих друштвених норми, као и лобирањем за наднационалне конструкте, попут ЕУ и НАТО, кроз које националне државе губе суверенитете утапањем у њих, што је у складу са марксистичком тезом о „одумирању државе“. Они више неће апеловати на већину, него ће радити ка директном преузимању институција, што ће им дати културну хегемонију којом ће одређивати већини шта треба да ради и осећа.

Као и њихови марксистички преци из прошлости, и ови „култур-револуционари“ имају тоталитарне намере, које је лепо описао Орвел у књизи „1984“. Стварне потребе и права маргиналних група, они изврћу, радикализију и злоупотребљавају у намери за духовним превратом, као и за стварањем диригованог друштвеног хаоса и кризе, у којој се они појављују као „духовна елита“ и „авангарда револуције“. Све у свему, ради се о нечему већ познатом, само под другим изговором.

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Dacic-Odluka-o-zabrani-nije-poraz-i-slabost-drzave.sr.html>

[2] <http://www.nspm.rs/kolumne-djordja-vukadinovica/o-paradi-ponosa-i-slabosti-drzave.html>

Разматрања о геј покрету

Пише: Петар Анђелковић
петак, 14 октобар 2011 17:22

[3] <http://www.nspm.rs/polemike/dragi-djordje-osvrt-na-tekst.html>

[4] <http://www.nspm.rs/hronika/organizatori-parade-zaustavili-saobracaj-na-terazijama.html>

[5] <http://www.infoplease.com/ipa/A0761909.html>

[6] <http://www.bidstrup.com/marriage.htm>

[7] <http://www.parada.rs/index.php/en/>

[8] <http://www.nspm.rs/polemike/dragi-djordje-osvrt-na-tekst.html>

[9] <http://jasoninhollywood.blogspot.com/2008/06/more-west-hollywood-gay-pride-parade.html>

[10] <http://freethinker.co.uk/2009/08/23/%E2%80%98jesus-would-have-wanted-gays-in-the-clergy%E2%80%99-say-evangelical-lutherans/>

[11] <http://www.reuters.com/article/2008/07/16/uk-marriage-gays-idUKN1637877720080716>

[12] <http://www.nytimes.com/2008/11/06/us/politics/06ballot.html>

[13] <http://www.csmonitor.com/USA/Politics/2008/1105/california-votes-down-same-sex-marriage>

Разматрања о геј покрету

Пише: Петар Анђелковић
петак, 14 октобар 2011 17:22

- [14] http://articles.chicagotribune.com/2008-11-16/news/0811150607_1_gay-marriage-demonstrators-california-gay-community
- [15] <http://www.wnd.com/?pagelid=76721>
- [16] <http://www.foxnews.com/entertainment/2009/04/20/miss-california-sparks-furor-gay-marriage-comments-miss-usa-telecast/>
- [17] http://www.msnbc.msn.com/id/38560562/ns/us_news-life/
- [18] <http://www.nspm.rs/polemike/dragi-djordje-osvrt-na-tekst.html>
- [19] http://www.enovosti.info/index.php?option=btg_novosti&catnovosti=0&idnovost=15386
- [20] http://www.queerbeograd.org/index.php?option=com_content&view=section&layout=blog&id=5&Itemid=52
- [21] http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/39/lnk_glf_cover.jpg
- [22] <http://www.nspm.rs/savremeni-svet/anders-brejkvik-i-srbi.html>
- [23] <http://antonio-gramsci-communist.blogspot.com/>
- [24] http://www.experiencefestival.com/a/Cultural_hegemony/id/2031634

Разматрања о геј покрету

Пише: Петар Анђелковић
петак, 14 октобар 2011 17:22
